

Daniels bok - nummer etthundrasex

Avslöjandet av domen: Från 11 september till söndagslagen – en profetisk analys

Jeff Pippenger
2024-02-29

Den undersökande domen över de levande började den 11 september 2001, och den verkställande domen börjar vid den snart kommande söndagslagen. Dessa två domsperioder representerar verket hos den budbärare som bereder vägen för förbundets tredje Budbärare och den tredje Elia, vilket är avslutningen på det Elia-budskap som började i den milleritiska historien.

I Kristus fullbordan av Förbundets Budbärare renade Han två gånger det bokstavliga jordiska templet, vilket var en förebild för hans kropp och hans andliga tempel. Hans bokstavliga jordiska tempel började som tabernakeltemplet i öknen, därefter Salomos tempel, sedan det tempel som återuppbyggdes efter de sjuttio årens fångenskap i Babylon, och samma tempel efter ett ombyggnadsarbete på fyrtiosex år som utfördes av Herodes.

Guds fysiska närvaro välsignade tabernaklet och Salomos tempel, men inte det tempel som återuppbyggdes efter fångenskapen; däremot välsignades det ombyggda templet av Kristi fysiska närvaro. I historien om Herodes ombyggda tempel renade Kristus två gånger templet till uppfyllelse av Malaki kapitel tre. Vid den första reningen betecknade Kristus templet som sin Faders hus, men vid den sista tempelreningen betecknade Kristus det som judarnas hus.

I milleriternas historia uppförde Kristus ett andligt tempel under fyrtiosex år, från 1798 till 1844. Den 22 oktober 1844, i uppfyllelse av Malaki kapitel tre, kom han plötsligt till sitt tempel och rensade därmed bort de fåvitska jungfrurna. Han framträdde därefter som den tredje ängeln för att fullborda den andra och slutliga reningen, men liksom vid det forntida Israels begynnelse saknade det moderna Israel den tro som var nödvändig för att fullborda verket.

Den 11 september 2001 återvände Kristus för att utföra den andra tempelreningen, vilken fullbordas när de oförståndiga jungfrurna rensas ut vid den snart antagna söndagslagen, när de vaknar upp till verkligheten att de inte förstår den kunskapsökning som förseglades upp i 1989. Denna kunskapsökning representerar budskapet om det sena regnet, vilket är midnattsropsbudskapet när det sätts in i liknelsen om de tio jungfrurna. Budskapet i de sista sex verserna i Daniel elva, som förseglades upp vid ändens tid år 1989, framställs i vers fyrtiofyra av dessa verser som ”tidender från öster och från norr”.

Budskapet om det senare regnet är budskapet om midnattsropet, och det är budskapet från öster och från norr. Öster och norr representerar islam respektive påvedömet, och som budskap representerar de det budskap som förfalskas av laodikeisk adventism mellan den 11 september 2001 och den snart kommande söndagslagen. Den 11 september 2001 representerar islam (öster), och söndagslagen representerar vilddjurets märke (norr).

Dödsbädden för laodikeisk adventism framställs mellan dessa två vägmärken, såsom den förebildas av den olydige profetens död mellan åsnan och lejonet. Dödsbädden för dem som tar emot vilddjurets märke framställs genom ”underrättelser från öster och norr” som uppretar den påvliga makten och inleder den slutliga förföljelsen av Guds folk. Detta budskap börjar vid den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna, vilket är både där och då som islams tredje ve plötsligt slår till. Denna oväntade attack frambringar nationell ruin och väcker nationernas vrede och tillhandahåller därmed den ekonomiska och politiska drivkraften att föra samman alla nationer mot islam, under den trefaldiga föreningens auspicier: draken, vilddjuret och den falske profeten.

I den historia som representeras av den tredje Elia identifierar budskapet, som utpekar det tredje Ve, för draken, vilddjuret och den falske profeten att islam är det domsredskap som Gud använder för att straffa människorna för tillbedjan av påvemaktens auktoritetsmärke. Liksom med de tre Rom, de tre Babylon, de tre Elior och de tre budbärarna som bereder vägen, fastställs det tredje Ve genom den trefaldiga tillämpningen av de tre Ve.

Och jag såg, och jag hörde en ängel flyga mitt över himlen, som sade med hög röst: Ve, ve, ve över jordens inbyggare till följd av de övriga basunernas ljud från de tre änglar som ännu skall blåsa i dem! Uppenbarelseboken 8:13.

Syster White gav på ett djupt sätt sitt bifall åt Smiths bok, Daniel and Revelation, och gav därmed till känna att varje sjundagsadventist borde äga boken, även om hon inte uttryckte det så direkt som jag just har skrivit; men detta faktum framgår av hennes rekommendation.

”Herren kallar arbetare att träda in på kolportagefältet, så att böckerna som innehåller den nuvarande sanningens ljus kan spridas. Människorna i världen behöver få veta att tidens tecken går i uppfyllelse. För till dem de böcker som skall upplysa dem. Daniel and Revelation, The Great Controversy, Patriarchs and Prophets och The Desire of Ages bör nu nå ut i världen. Den storslagna undervisning som finns i Daniel and Revelation har med iver lästs av många i Australien. Denna bok har varit medlet att föra många dyrbara själar till kunskap om sanningen. Allt som kan göras bör göras för att sprida Thoughts on Daniel and the Revelation. Jag känner inte till någon annan bok som kan inta dess plats. Den är Guds hjälpande hand.”

”De som länge har varit i sanningen sover. De behöver helgas genom den helige Ande. Den tredje ängels budskap skall förkunnas med hög röst. Våldiga frågor ligger framför oss. Vi har ingen tid att förlora. Gud förbjöd att vi skulle tillåta mindre angelägenheter att förmörka det ljus som borde ges åt världen.” Manuscript Releases, band 21, 444.

Boken, vilken även förkastades av dem som förkastade milleriternas uppfattning om ”det dagliga” i Daniels bok, betecknades som ”Guds hjälpande hand”. Om Guds folk har givits ansvaret att sprida de böcker som nämns i föregående citat, innebär det att Guds folk själva skulle behöva äga boken. Boken var måltavlan för angreppet från dem som förespråkade den ”nya” uppfattningen om ”det dagliga” i Daniels bok, ty det var den bok som de önskade skriva om och avlägsna den riktiga uppfattningen om ”det dagliga” ur.

När syster White hänvisade till de två främsta ledarna i upproret kring ”det dagliga” i Daniels bok, påpekade hon ofta att de (Prescott och Daniells) inte hade förmågan att ”resonera från orsak till

verkan". De historiska revisionisterna bland de laodiceiska adventisterna tycks ha samma problem.

De ledande männen hade någon gång i sin personliga erfarenhet, genom hela upprorshistorien från 1888 och framåt, godtagit den falska läran om "det dagliga". Deras uppror var "verkan", och den oriktiga förståelsen av "det dagliga" var "orsaken". De laodiceiska adventistiska revisionisterna förleder de olärda att tro att just dessa historiska upprorsmakare i adventhistorien i själva verket inte var i uppror, fastän deras reviderade vittnesbörd aldrig får stöd av Bibelns och Profetians Andes vittnesbörd. Eftersom de inte betraktar "verkan" som ett uppror, stänger de möjligheten att söka efter "orsaken".

Såsom fågeln far omkring, såsom svalan flyger hit och dit, så skall en oförtjänt förbannelse inte komma. Ordspråksboken 22:6.

Guds folk skall känna igen uppror, och när de gör det, skall de söka efter orsaken. Därefter skall de avhjälpa orsaken. I följande avsnitt kommenterar syster White berättelsen om Akan.

"Det har visats mig att Gud här åskådliggör hur Han betraktar synd bland dem som bekänner sig vara Hans budhållande folk. De som Han särskilt har hedrat genom att låta dem bevitna de märkliga uppenbarelserna av Hans makt, såsom det förntida Israel, och som ändå vågar åsidosätta Hans uttryckliga anvisningar, skall bli föremål för Hans vrede. Han vill lära sitt folk att olydnad och synd i högsta grad väcker Hans misshag och inte får betraktas lättvindigt. Han visar oss att när Hans folk befinner sig i synd, bör de genast vidta bestämda åtgärder för att avlägsna den synden från sig, så att Hans ogillande inte må vila över dem alla. Men om folkets synder förbises av dem som har ansvarsställning, skall Hans ogillande vila över dem, och Guds folk skall som helhet hållas ansvarigt för dessa synder. I sitt handlande med sitt folk i det förflutna visar Herren nödvändigheten av att rena församlingen från orättfärdighet. En enda syndare kan sprida mörker som utestänger Guds ljus från hela församlingen. När folket inser att mörker sänker sig över dem, och de inte känner orsaken, bör de söka Gud uppriktigt, i stor ödmjukhet och självförnedring, till dess att de missförhållanden som bedrövar Hans Ande blir uppsökta och undanröjda.

"Den fördom som har uppstått mot oss därför att vi har tillrättavisat de missförhållanden som Gud har visat mig existerade, och det rop som har höjts om hårdhet och stränghet, är orättfärdiga. Gud befäller oss att tala, och vi kommer inte att tiga. Om orätter är uppenbara bland Hans folk, och om Guds tjänare går förbi dem med likgiltighet, så understödjer och rättfärdigar de i själva verket syndaren, och de är på samma sätt skyldiga och kommer lika säkert att få erfara Guds misshag; ty de kommer att hållas ansvariga för de skyldigas synder. I en syn har jag blivit hänvisad till många fall där Guds misshag har ådragits genom försummelse från Hans tjänares sida att ta itu med de orätter och synder som fanns bland dem. De som har ursäktat dessa orätter har av folket ansetts vara mycket vänliga och älskvärda till sitt sinne, helt enkelt därför att de undvek att fullgöra en tydlig biblisk plikt. Uppgiften var inte behaglig för deras känslor; därför undvek de den." Testimonies, band 3, 265.

Historierna om ledare som har gjort uppror inom adventismen vittnar om att ett av de steg som nästan alltid kan iakttagas i deras uppror är att de vid någon tidpunkt i sin personliga erfarenhet antog den falska uppfattningen om "det dagliga". Med detta sagt ger Smiths bok, även om den inte är

inspirerad och innehåller vissa läromässiga problem, fortfarande en utmärkt översikt över pionjärernas förståelse av Uppenbarelseboken kapitel åtta och nio, där den profetiska historien om de första sex basunerna framställs. Vi kommer att hänvisa till Smiths kommentar i hans bok *Daniel and Revelation*, när vi börjar betrakta den trefaldiga tillämpningen av de tre veropen.

Syster White upplyser oss om att William Miller fick stort ljus över Uppenbarelseboken, men hans förståelse av kapitel tretton samt sexton till arton var oriktig, ty han befann sig vid en felaktig utsiktspunkt i historien för att kunna se att det finns tre, och inte två, ödeläggande makter. Hans stora ljus var över Uppenbarelsebokens kapitel två till nio.

”Predikanter och folk har betraktat Uppenbarelseboken som gåtfull och av mindre betydelse än andra delar av den heliga Skrift. Men jag såg att denna bok verkligen är en uppenbarelse given till särskild nytta för dem som skulle leva i de sista dagarna, för att vägleda dem i att fastställa sin sanna ställning och sin plikt. Gud ledde William Millers sinne till profetiorna och gav honom stort ljus över Uppenbarelseboken.” *Early Writings*, 231.

Miller framlade sin förståelse av församlingarna, sigillen, basunerna och vredesskålarna på följande sätt.

”De sju församlingarna i Asien är en historia om Kristi kyrka i hennes sju gestalter, i alla hennes vindlingar och vändningar, i all hennes blomstring och vedermöda, från apostlarnas dagar ända till världens ände. De sju inseglar är en historia om de makters och jordens konungars förehavanden gentemot kyrkan, och om Guds beskydd av sitt folk under samma tid. De sju basunerna är en historia om sju särskilda och svåra domar, sända över jorden, eller det romerska riket. Och de sju skålarna är de sju sista plågorna, sända över det påvliga Rom. Med dessa är många andra händelser blandade, invävda såsom tillflöden, vilka fyller den stora profetians flod, till dess allt mynnar ut för oss i evighetens ocean.”

”Detta är, enligt min mening, planen för Johannes profetia i Uppenbarelseboken. Och den man som önskar förstå denna bok måste ha ingående kunskap om andra delar av Guds ord. De bilder och metaforer som används i denna profetia förklaras inte alla i densamma, utan måste återfinnas hos andra profeter och förklaras i andra skriftställen. Därför är det uppenbart att Gud har avsett studiet av helheten, till och med för att vinna klar kunskap om någon del.” William Miller, *Miller’s Lectures*, volym 2, föreläsning 12, 178.

På samma sätt som den tredje budbäraren, som bereder vägen för Förbundets Budbärare, representerar den inre historien i domen över församlingen, i kontrast till den tredje Elia, som representerar en yttre historia i domen över det moderna Babylon, identifierade pionjärernas förståelse av församlingarna och sigillen samma inre-yttre vittnesbörd.

Sigillen förs fram för vår uppmärksamhet i Uppenbarelsebokens 4:e, 5:e och 6:e kapitel. De scener som framställs under dessa sigill förs fram i Uppenbarelseboken 6 samt i den första versen av Uppenbarelseboken 8. De omfattar uppenbarligen händelser som har samband med församlingen från denna tidsålders början till Kristi återkomst.

”Medan de sju församlingarna framställer kyrkans inre historia, låter de sju sigillen de stora händelserna i dess yttre historia träda fram.” Uriah Smith, *The Biblical Institute*, 253.

Uriah Smith identifierade milleritrörelsens förståelse av församlingarnas inre och yttre relation, och James White framlägger en liknande översikt i termer av parallella historier.

”Vi har nu följt församlingarna, sigillen och vilddjuren, eller de levande varelserna, så långt som de motsvarar varandra såsom omfattande samma tidsperioder. Sigillen är sju till antalet, men vilddjuren endast fyra. Och det kan här vara lämpligt att lägga märke till, att vid öppnandet av det första, andra, tredje och fjärde sigillet hörs det första, andra, tredje och fjärde vilddjuret säga: 'Kom och se'; men när det femte, sjätte och sjunde sigillet öppnas, hörs ingen sådan röst. Inte heller motsvarar de tre sista församlingarna och de tre sista sigillen varandra såsom omfattande samma tidsperioder, på det sätt som de fyra första församlingarna och de fyra första sigillen gör. Men, såsom vi har visat, överensstämmer församlingarna, sigillen och vilddjuren såsom omfattande samma tidsperioder under nära 1800 år, till dess vi kommer ned till något mer än ett halvt sekel före den nuvarande tiden.” James White, *Review and Herald*, 12 februari 1857.

Vi har just citerat tre av de främsta pionjärerna i den milleritiska historien. Alla tre omfattade den rätta förståelsen av ”det dagliga”, och de höll sig alla till översikten över församlingarna, inseglen och basunerna inom den sanningsram som Miller leddes att förstå och framlägga.

”När människor träder fram som vill rubba en enda nål eller pelare i den grundval som Gud har lagt genom sin Helige Ande, må de äldre män som var pionjärer i vårt verk tala tydligt, och må också de som är döda tala genom att deras artiklar återges i våra tidskrifter. Samla samman strålarna av det gudomliga ljus som Gud har gett, allteftersom Han har lett sitt folk steg för steg på sanningens väg. Denna sanning kommer att bestå tidens och prövningens prov.” *Manuscript Release*, 760, 10.

Den 11 september 2001 steg den mäktige ängeln i Uppenbarelsebokens artonde kapitel ned och började verket att leda dem som ville ta emot och äta det Bröd som just hade kommit ned från himlen tillbaka till ”de gamla stigarna” i Jeremia sjätte kapitel. Alfa och Omega behövde dem som var villiga att sträva efter att vara bland de etthundrafyrtiofyra tusen, för att inse att det som förde Honom ned från himlen den 11 augusti 1840 inte enbart var en uppfyllelse av en tidsprofetia, utan en uppfyllelse av den andra ve-ropets tidsprofetia. Han behövde att Hans folk återupptäckte de gamla stigarna i den historia där Han hade uppfört milleriternas tempel under de fyrtiosex åren från 1798 till 1844.

Denna historia hade täckts över med skräp och förfalskade mynt och juveler. Denna historia hade fördunklats av ett falskt grundbudskap som var byggt på sand och inte på evighetens Klippa. Det var i milleriternas historia, den historia där, såsom Petrus beskriver det, milleriterna, ”som förut inte var ett folk”, men sedan blev ”Guds folk”, vilka hade blivit uppväckta och uppbyggda till ”ett andligt hus, ett heligt prästerskap”. Lejonet av Juda stam steg ned den 11 september 2001 och ledde sitt sista-tidens folk in i arbetet med att rensa ut ”templet” i historien om milleritemplets upprättande. Detta verk hade förebildats genom en profetia, som förutsade att Herren skulle uppresas en man vid namn Josia, (vilket betyder Guds grundval).

När Josia uppväcktes till uppfyllelse av den olydige profetens profetia, påbörjade han arbetet med att återställa templet, som var i oordning. Under arbetet med att reparera och rena upptäcktes ”Mose förbannelse”, och när den lästes inför Josia ledde den till Josias reformation. Vi kommer att behandla den profetian i samband med återupptäckten av de ”sju tiderna” efter den 11 september 2001.

Vi kommer att inleda den studien i nästa artikel.

”Så länge de som bekänner sanningen tjänar Satan, kommer hans helvetiska skugga att skymma deras syn på Gud och himlen. De kommer att vara som sådana som har förlorat sin första kärlek. De kan inte skåda de eviga verkligheterna. Det som Gud har berett åt oss framställs i Sakarja, kapitel 3 och 4, och 4:12–14: ’Och jag svarade igen och sade till honom: Vad är dessa två olivkvistar, som genom de två gyllene rören tömmer den gyllene oljan ur sig? Och han svarade mig och sade: Vet du inte vad dessa är? Och jag sade: Nej, min herre. Då sade han: Dessa är de två smorda, som står inför hela jordens Herre.’”

”Herren är full av resurser. Han lider ingen brist på hjälpmedel. Det är på grund av vår brist på tro, vår jordiskhet, vårt ytliga tal, vår otro, sådan den kommer till uttryck i vårt samtal, som mörka skuggor samlas omkring oss. Kristus uppenbaras inte i ord eller karaktär såsom den som är helt och hållet ljuvlig och den främste bland tiotusen. När själen nöjer sig med att upphöja sig till fåfänglighet, kan Herrens Ande göra föga för den. Vår kortsynta syn skådar skuggan men kan inte se härligheten bortom. Änglar håller de fyra vindarna tillbaka, framställda såsom en vredgad häst som söker slita sig lös och storma fram över hela jordens yta, med förödelse och död i sitt spår.

”Skall vi sova på själva randen till den eviga världen? Skall vi vara tröga och kalla och döda? O att vi i våra församlingar måtte få se Guds Ande och andedräkt inblåst i Hans folk, så att de kunde resa sig på sina fötter och leva. Vi behöver inse att vägen är smal och porten trång. Men när vi går in genom den trånga porten, är dess vidd utan gräns.” Manuscript Releases, band 20, 216, 217.